

QUE PASSA AMB LES URGÈNCIES

En les darreres setmanes hem vist notícies sobre els problemes dels serveis d'urgències dels hospitals i els veïns hem denunciat l'acumulació de pacients que en condicions que hem qualificat de indignes, esperen un ingrés més de 5 dies en alguns casos. És un problema que existia abans de les retallades però que aquestes han agreujat. Moltes veus insisteixen en que el problema és fonamentalment degut a una gestió que no respon adequadament a les necessitats de la població en el moment present. Hem seguit amb un model de gestió sanitària que prioritza l'atenció hospitalària i no té prou en compte uns canvis progressius en la demografia i en els tipus de malalties a donar atenció sanitària. Assistim al augment del nombre de població de més de 70 anys i a l'elevació del nombre d'afeccions cròniques. Per aquest canvi es precisa una orientació dels serveis sanitaris que a més de corroborar el diagnòstic tingui en compte la particularitat de l'evolució de cada malalt i el seu entorn.

Tenim a ma en l'Atenció Primària (AP) i els Serveis Socials un bon instrument per encarar aquestes necessitats de forma eficient. Es donen xifres de que les Urgències es podrien reduir un 30% amb serveis a domicili, sanitaris i socials. Xifres que recolza una persona tan acreditada en la gestió sanitària com l'ex-conseller de Salut del País Basc, Rafael Bengoa. Sense cap intenció de treure-li valor a la reforma de la AP propiciada per les Lleis de sanitat de l'Estat a l'any 85 i a Catalunya el 90, la reforma no ha arribat a completar-se mai. Partim d'una situació deficitària de la AP on la integració amb l'hospital i la comunitat no s'ha abordat. Aquestes situacions sumades a les retallades que han afectat proporcionalment més a la AP (20% menys del pressupost, 3.000 professionals menys i 60 serveis d'atenció continuada tancats)¹ que a la hospitalària (8% menys del pressupost) impedeixen els beneficis d'una atenció continuada lligada a la comunitat. Amb la crisi de les urgències es veu a venir i molt

aviat, l'evolució forçada cap a la recerca de solucions individuals en la sanitat privada. Però sobre tot i clarament, l'error de supeditar la AP al desenvolupament de la medicina hospitalària tant des del punt de vista assistencial com en la formació i la investigació.

Cal un canvi d'orientació de la política sanitària cap a la integració de tots els serveis al voltant del pacient i a l'atenció comunitària amb serveis sanitaris i socials treballant coordinadament.

ⁱ <http://diarisanitat.cat/que-hi-ha-al-darrere-de-la-saturacio-de-les-urgencies/>